Tef

— Parti Faaliyetleri serbest bırakıldi — Gazeteler.

— Bir SEKS Partisi kurmak istiyoruz...

KUM
Saatleri
Otomatik olup
kurunca durur...
Durunca kurulur!
Önce kurun,
Sonra durun!

MOTOR
DEYİNCE
AKLINIZA NE
GELİYOR BİLİYORUM
TERBİYESİZLER
MOTOSİKLETLERİ....
Emsalleri Gibidir!..

KUM
Saatleri
Otomatik olup
kurunca durur...
Durunca kurulur!
Önce kurun,
Sonra durun!

BİR TELEFONLA
DÜNYAYI
DOLAŞABİLİR
SİNİZ
Yaaaa!
Seyyahate
Çıkarken
Telefonunuzu
Yanınıza
ALINIZ...

Küçük kardeşiniz
doğduktan sonra...
Sizin pabucunuz dama atılır.
NİÇİN Çıkıp damdan pabucunuzu almıyorsunuz?

AYAĞINIZA
KADAR
GELEN KISMETİ
TEPMEYİNİZ...
BEYGIRLERİ
KORUMA
DERNEĞİ

DİKKAT! DİKKAT! DİKKAT! DİKKAT! DİKKAT!
SİZ
HİÇ KAZA GÖRDÜNÜZ mü?..
GÖRMEDİNİZSE YALOVAYA GİDİP GÖRÜNÜZ ÇÜNKI ORASI
BİR KAZADIR! Yalovayı sevenler, görenler, görmeyenler Cemiyeti

SİZ HİÇ UÇAĞA BİNDİNİZ Mİ?
BEN HER GÜN BİNİYORUM!
• Servis
• Sürat
• Konfor
......VE HOSTES!
Hostes Zehra

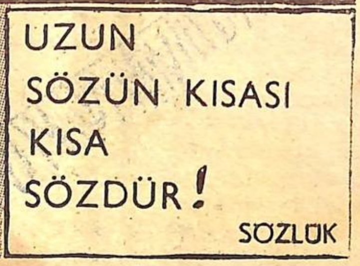
UZUN
SÖZÜN KISASI
KISA
SÖZDÜR!
SÖZLÜK

Tef

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü : .... ERTEM EĞİLMEZ
Umumi Neşriyat Müdürü : .... FERRUH DOĞAN
Yanıksaraylar Sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon: 27 34 40

«BU GAZETE BASIN AHLÂK YASASINA UYMAYI TAAHHÜT ETMİŞTİR.»

CİLT : 2 ★ 1 ŞUBAT 1961 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 33

Başyazı
EMİL GALİP SANDALCI

Alışmış bir kere..

Nur içinde yatsın. Adnan Adivar bir temiz, durust kişi, «ilmi namus»a tam manasıyle sahip gerçek bir ilim adamıydı. Yurt dışında geçirdiği uzun yıllardan sonra vatanına doneli çok olmamıştı. «Osmanlı Turklerinde İlim» adlı kitabı Türkiyede yeni basılmıştı. Adıvar kitabında objektiflikten ayrılmamış, «Osmanlılar devirlerinin ilimde en ileri milleti idi» gibi mübâlağalı, hissî yargılara varmamış, gerçeğe sadık kalmıştı.

Kalmıştı ama, o tarihlerde aynı derginin çatısı altında çalışan Yusuf Zıya Ortaç - Ornan Seyfi Orhon ikilisinin kalemlerinden de kan damlamıştı. Ne demekti? Adıvarın eseri şanlı tarıhımize düpeduz hakaretti. Geçmişteki büyüklüğümuzü inkârdı. Çekti... çaktı. Anlıyacagınız, geçer akça demogojinin dik âlâsıydı.

Fakat, yaparlardı. Vurulması gerekeni değil de vurmak işlerine geleni vururlardı. Böylece ne şış, ne de kebap yanardı. İyi bilirlerdi bu tutumu. Allan için pek guzel de yutturUrlar, ınandırıcı olurlardı. Demogojide ustalık kuşaklarının «Alameti farikası» idi.

«Akbaba»sının geçen sayısında, «Bir Çerkes delikanlısı» başlıklı yazısında, üstad Ortaç yine göstermiş ustalıgını. Tüm heyecan, tum tepki, Çanakkale'nın bir bucagında Atatürkün resimlerini yırtan yedek köy ogretmeni bedbahta çatıyor. O zavallı akılsız, kendini aydın sanan cahil aldatılmış, aldanmış:

«Ben Çerkezim, Abazayım» demiş.

Açıkçası:

«Türk değilim. Atanın resmini yırtabilirim» demek istemiş. Çerkes asıllı oluşunun «Türk»lugunu gölgeliyemiyeceğini kavrıyamamış.

Şimdı üstad, elde kalem tüm hiddet:

«Ne demek efendim ben Çerkezim, Abazayım yollu konuşmak» diye başlamış. Belli ki bir iyi kızmış. Oğlanı güzelce haşlamış. İyi de etmiş.

Ancak, ne olmuşsa bu arada olmuş. Ne sıkıştırmışsa bu sırada sıkıştırmış.

«Çerkes ha. Çerkes dediğin nedir ki?»

Yollu öylesine girişmiş ki; bu satırları, yazının «Bir Çerkes Delikanlısı» adlı başlığını ve «Bu Çerkes delikanlısı, millî varlığımız için «Çerkes Ethem» çetesinden bile tehlikelidir» şeklindeki son paragrafı okuyan her Çerkes asıllı Türk vatandaşının derinden yaralanması kaçınılmaz bir şey olmuş. Diğer okuyucular için ise:

«Ne biçim insanlarmış bu Çerkezler?»

demekten başka çare kalmamış.

Diyeceksiniz ki:

«Peki ama Ortaç niye böyle yazmış? Hiç sebep ve lüzum yokken, o bedbaht öğretmenin kendisini azarlamakla yetinmek varken, neden soyunu sopunu işin içine sokmuş? Küçük düşürmiye yeltenmiş?»

N'apsın? Alışmış.

Emil Galip SANDALCI

HAFTANIN HATLARI

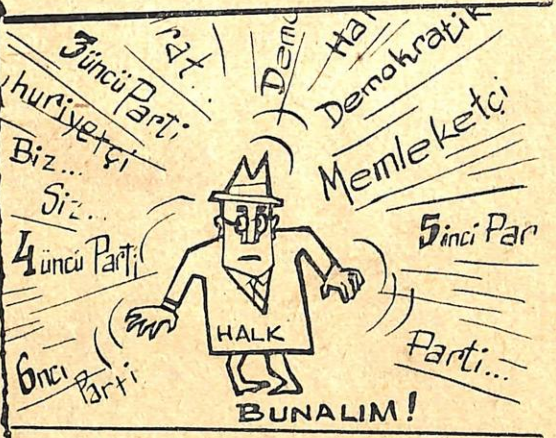

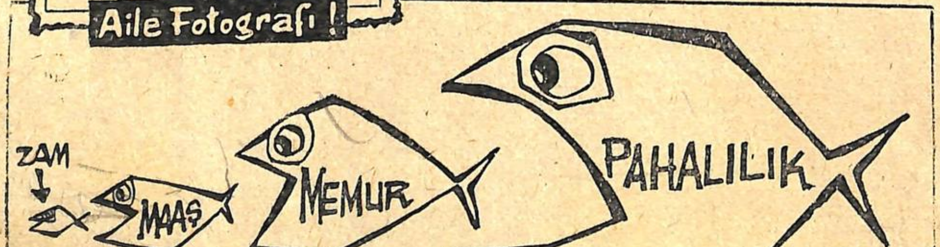

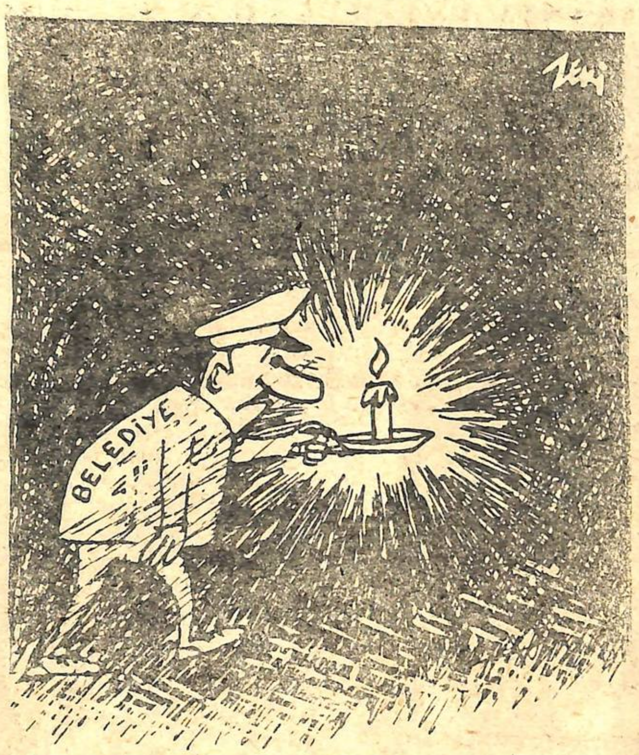

Belediye gelir kaynakları arıyor. *(Gazeteler)*

ÜMİT DÜNYASI!

YARIDA KALAN OYUN...

Kızıl saçlı, her hareketiyle insanın içinde yatan şeytanı uyandıran genç ve güzel bir dul, gecenin geç saatinde ıssız bir sokaktan geçiyordu.

Ansızın karşısında beliren iri yarı bir adam:

— Paranı ver, diye bağırdı. Bütün paranı ver...

— Yanımda hiç para yok.

Adamın sesinde bir tehdit ifadesi belirdi:

— Paranı ver, yoksa seni tepeden tırnağa aramak zorunda kalacağım...

Genç kadın, yanında para olmadığını tekrar etti ve vücuduna erkeğin eli değmişcesine ürperdi...

Adam oralı olmadı bile:

— Paranı kendiliğinden versen daha iyi edersin. Aksi halde, söylediğim gibi seni tepeden tırnağa kadar ararım.

Genç kadın neredeyse ağlamak üzereydi. Bir kere daha, «param yok» deyince, adam onu gerçekten aramağa koyuldu. Sonunda, kızgın kızgın homurdandı:

— Galiba doğru söyledin? Üzerinde hiç para yokmuş...

Böyle söyliyerek çekilmeye davranınca, kızıl saçlı dilber, atılarak onun bileğinden çekiştirdi:

— Rica ederim, diye mırıldandı. Rica ederim devam edin, param yoksa da, size yüklü bir çek yazarım...

NERDEN NEREYE

MELİH CEVDET ANDAY

SANIK, TANIK HAKEM

Düşük milletvekillerinden Kâmil Gündeş'in, Menderes'i yalancılıkla suçlaması üzerine gazeteler, «Yassıada sanıkları arasındaki bağlar çözülüyor,» diye yazdılar.

Bu düşünceye katılmak oldukça zordur. Doğrusu adamlar, ufak tefek falsolar bir yana, aralarındaki dayanışmayı sürdürüyorlar, öyle denildiği gibi, birbirlerinin ipini pazara çıkarmıyorlar.

Ya dışardakilerin durumu? Davâlar uzadıkça asıl dışardakiler birbirlerine girmeye başladılar. Sade birbirlerine girseler iyi; «Menderes'e açık mektuplar yazılıyor, Menderes tanık gösteriliyor. Menderes'in hakemliğine başvuruluyor: «Seninle buluştuğumuz için iftiraya uğruyoruz. Söyle, o gün ne konuştuk? Sen bizden bir şey istedin mi? Doğrusu istemedin. Ben bir anlaşmaya razı oldum mu? Olmadım, değil mi?»

Sanık, tanık, hakem... derken nerdeyse adama, «Karar, yüksek vicdanınızındır» diyecekler.

O İSTEMEDİ, BU İSTEMEDİ

Bay Falih Rıfkı Atay'ın yazdıklarından da anlaşılıyor ki İsmet İnönü, kötü yola sapan D.P hükümetinin, silâh gücü ile devrilmesini hiç bir gün istememiştir. Onun, «aklınız varsa benim sağlığımda düşersiniz» «Artık sizi ben bile kurtaramam» sözleri de bunu gösteriyor. Çünkü İnönü, seçimle başa geçip seçimle düşme alışkanlığının yerleşmesini ülkü edinmişti. Araya ordunun girmesi, onca, bu alışkanlığı kesintiye uğratacaktı.

Şimdi anlıyoruz ki, İnönü bu düşüncesinde yalnız değildir, aşağı yukarı bütün CHP böyle düşünüyormuş. Nitekim Bay Falih Rıfkı Atay da şimdi Yassıadadakilere «İnatçılık etmeyip de 1957 de düşmiye razı olsaydınız, bugün evlerinizde, çiftliklerinizdeydiniz.» diyor.

Ancak şu da var. D.P nin muhalefet baskısı ile düşmiyeceğide açıkça bilindiğine, söylendiğine göre, ordu işe karışmasaydı ne olacaktı?

Tuhaf bir durum. Kişinin soracağı geliyor. Yassıada duruşmaları, 1957 de düşmiye razı olmamanın cezası mıdır? D. P. nin bütün suçlulukları 1957 ile 1960 arasına mı düşüyor? D. P. 1957 de düşmiye razı olsaydı, bunca suçu ört bas mı edilecekti?

Yassıadayı, ikinci anlamında «Kaza» durumuna sokuyorlar.

BİR EŞEK HİKAYESİ

«Ben sâbık Başvekil olmam!» diyen Menderes, o günler, dostuna düşmanına kendini olduğundan daha güçlü göstermişti, oysa ilk vuruşta düştü.

Bir ülkede hiç eşek yokmuş. Başka bir yerin köylüsü, eşeğine binip o ülkeye gitmiş, bakmış ki dağlık taşlık bir yer, eşeğin işe yarayacağı yok, salmış hayvanı ormana. Ormanda eşeği kaplan görmüş, ödü kopmuş birden, Tanrı sanmış onu; bir ağacın arkasına saklanıp eşeği gözetlemeye başlamış, O sırada eşek var gücüyle anırmaz mı? Kaplan biraz daha geri çekilmiş, «Bu böyle bağırırsa, kim bilir ne canlar yakar?» diye düşünmüş. Ama korkudan çok da uzaklaşmamış, ille gücünü kuvvetini anlamak istiyormuş eşeğin. Böyle böyle anırtılara alışmış. Bir cesaret gösterip eşeğin yanına yaklaşmış, sağından solundan, önünden, ardından dolaşmış.

Öyle yırtıcı bir şeye benzemiyor. Ya Allah deyip yavaşça eşeğe sürtünmüş. Eşek bir çifte atmış. İşte Kaplan o zaman anlamış işi. «Bunun yapıp edeceği bu...» demiş, oturmuş, bir güzel yemiş eşeği...

KÜÇÜK VALİ'nin MACERALARI :

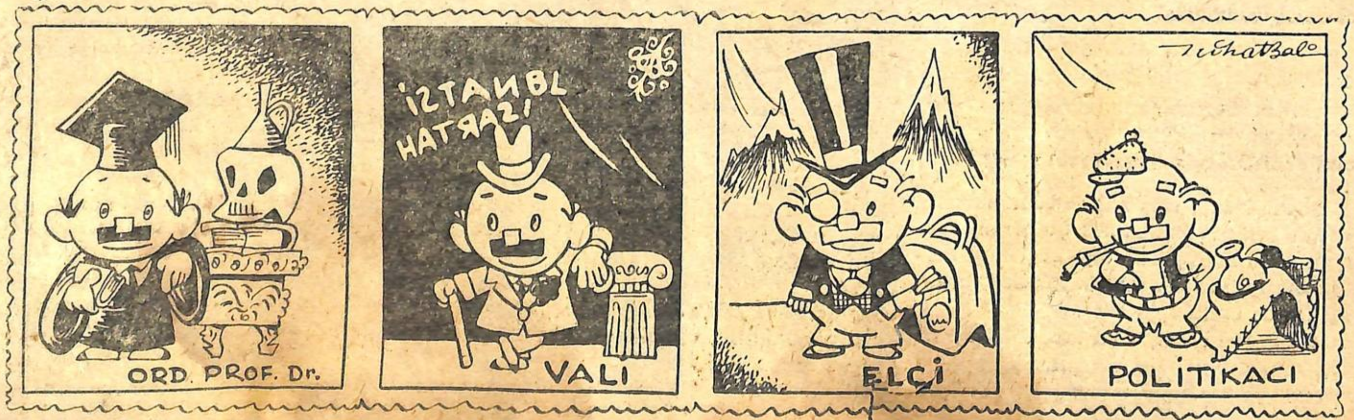

MADALYONUN ÖBÜR YÜZÜ

Kadın hakikaten çok güzeldi. Genç adamın hayatında gördüğü en güzel kadın olduğu iddia edilebilirdi. Viskisinden bir yudum daha alan erkek, cesaretle ona sokuldu. Bitişiğindeki bar taburesine oturdu ve bir şey söylemesine fırsat vermeksizin, konuşmaya başladı:

— Hareketimi kaba bulursanız, bağışlayın. Fakat ne kadar gayret etsem kendimi tutamıyacaktım. Işık, saçlarınızın kıvrımlarında yıldızlar gibi pırıltılarla oynaşırken sizi seyrettim. Beyaz kürkünüzün bile gizliyemediği çizgiler aklımı başımdan aldı. Daha önce böyle bir güzellikle karşılaşmamıştım. Newyork'u ayaklarınızın dibine sermek isterim. Size dünyanın bütün mücevherlerini alsam, en eğzotik kokulu parfümleri getirtsem, gene de güzelliğinizin bedeli olamaz. Sadece razı olun yeter, hemen bu gece Paris'e oradan Venedik'e, Romaya, Atina'ya, sonunda Mısır'a, esrarlı Nil nehri kıyılarına hareket ederiz.

Genç kadın, yakışıklı erkeğin ve onun cömert tekliflerinin karşısında iyiden iyiye yumuşamıştı. Adamın bronz rengindeki tenine, üzerindeki siyah kostüme, hafifçe ağarmış şakaklarına baktı. Fısıltı halinde bir sesle:

— Evet, evet, dedi.

— Şu halde hemen gidip hazırlanın, benim Venüs'üm, Jüliet'im, Truvalı Halen'im.. Hazır olunca, şu kartın üzerindeki numaraya telefon edersiniz. Kadillak arabam gelip sizi alacaktır. Sonra da, özel uçağımla o rüya yolculuğuna çıkarız...

— Bu numara, şehir dışındaki köşkünüzün numarası mı, yoksa şehirdeki apartmanınızın mı?..

Erkek içini çekti:

— Hiçbiri, değil diye karşılık verdi. Kaldığım pansiyonun altındaki bakkalın telefon numarası ama, çırak gelip beni çağırır...

«BİZ BABIALİ'nin ÜÇ GÜLÜYÜZ!»

Burhan Felek üstadımın iyi bir huyu vardır, aradasırada, gûya politikayı bırakmış görünüp «Mücerret Fıkralar» yazar.

İzniyle bu hafta kendisini taklit edip, Yassıada yerine sivri akıldan bahseden mücerret fıkralar yazacağım.

Leylâ, öteki ismi Lili, daha öteki ismi Lilika, daha öteki ismi Liliyan, gençti, güzeldi, kuş gibi uçarı, kuş gibi hür, kuş beyinliydi.

Bülbüller öter, güller açarken bir sabah, bir İlkbahar sabahı, bembeyaz boyalı, bacasından beyaz dumanlar tüten, tayfaları beyaz giymiş bir vapura bindi

Gemi palamarları çözdü, düdük öttürdü, açıldı.

Liliyan Lilika Lili Leylânın anası el sallıyor:

— Mektup beklerim... diye haykırıyordu.

Leylâ Lili Lilika Liliyan hiç anacığını habersiz bırakır mıydı?

Açık denizde telsizle haber göndermeye başladı anacığına:

Gün 1: — Yerde sürünmekten kurtuldum. Ayaklarım yerden kesildi. Dalgalar arasında tatlı tatlı sallanıyorum. Gemi süvarisine tanıştırdılar beni.

Gün 2: — Gemi süvarisi beni masasına dâvet etti, sağına oturttu.

Gün 3: — Dün gece ayışığında güvertedeydim, gemi süvarisi yanıma geldi. Ayışığına doyum olmuyordu. Geminin süvarisi şairce şeyler söyledi, şiirler okudu, Samanyolundan şairce konuştu.

Gün 4: — Geminin süvarisi bana kur yapıyor, peşimi bırakmıyor. Beni kamarasına dâvet etti. Gitmedim.

Gün 5: — Geminin süvarisi bana âşık olduğunu açıkladı. Eğer isteğini yerine getirmezsem intihar edeceğini, kaptansız kalınca geminin batacağını söyledi. Gemide dört yüz yolcu var.

Gün 6: — Dört yüz yolcunun hayatını kurtardım.

★★★

İhtiyar avcı avlanıyor. Nişan aldı mı, isabet etmeyen kurşu - nu yok...

Bir çalılığa nişan alıyor, çalılıktan bir ses yükseliyor:

— Ben Hızırım, vurma beni... Üç şey dile benden, üçü de yerine gelir.

İhtiyar avcı tüfeğini aşağı alıyor ve diliyor:

— Evime dönünce bir torba altın bulayım... Beni divanda, yarı çıplak genç, güzel, ateşli bir kadın kollarını açıp karşılasın... Bana, bindiğim hayvanın kuvvetini ver.

İhtiyar avcı evine girince masanın üstünde bir torba altın buluyor.

Divanın üstünde, bir dünya güzeli, kollarını açmış onu karşılıyor...

Ne yazık ki, ihtiyar avcı, bindiği atın kısrak olduğunun farkında değilmiş...

★★★

Huy canın altındadır, söylemeden duramayacağım: Değil dört yüz, milyonlarca insanın canını kurtardıklarını iddia edenler ve altlarındakinin kısrak olduğunun farkına varmayanlar çoktur... Meselâ işte düşükler.

TREN GELİR HOŞ GELİR

HÜSEYİN KORKMAZGİL

Beşer kuruş «selâmetlik» dağıttık arkadaşlara. Gâle şakalaşa doluştuk cipe.

— İyi haberler bekliyoruz, dediler.

— Tonlarla getireceğiz, dedik. Nere gidiyoruz, biliyor musunuz? Paşa'yı karşılamağa, Kayseri'ye! Saat tam 14 de Kayseri'ye gelecekmiş, istasyonda karşılıyacağız kendisini, yarındasi gün de — kısmet olursa — kongreye katılacağız.

Daha yeni teslim edilen yol, Menderes'in Yassıada ifadelerine dönmüş. Bizim cip göbek atıyor zorundan. Ama, dalgamız kıyak. Veryansın ediyoruz şarkıyı:

Tren gelir hoş gelir

Leey leey limi limi yar

Şarkıya katılmıyan, el çırpmıyan biri var: Kilot Kemal!. Şapkasını sol kulağına yıkmış, gözlerini patlatmış, düşünür durur.

— Sirkenin kilosu kaça lan?

Kilot Kemal dertli - dertli salladı başını:

— Sırtım kaşınıyor arkadaş.. Korkarım cop yiyeceğiz.

Biz bastık kahkahayı. Şoför, yanındakinin cigarasını çekip aldı:

— Cop değil, Menderes sucuğu yiyeceksin enayi... Yastık bağlasaydın ya sırtına...

Kilot Kemal biraz rahatlamıştı. Eli kulağa attı:

Devriyeler sardı da bizi

Nidem kaderim böyle

Kayalık bir bölgeye gelmiştik. Hıdır:

— Vaktiyle eşkiya barınırmış buralarda, dedi. Gelip geçeni çevirir soyarlarmış.

Osman birer dilim portakal uzattı:

— Geçti o günler kuzum, dedi. Ben payıma, çeker vururum önüme çıkan olsa. Yol kesmek kolay mı be?

Kilot Kemal ona bir nannik yaptı:

— Peki, şimdi şurdan çıkıp ta eller yukarı deseler ne yapabilirsin?

Osman, «Hadi... tir lan!» deyip te belinin ortasına yumruğu oturtunca, Kilot Kemal önündekinin ensesini öpüp doğruldu.

Bir de gözümüzü açtık ki Pınarbaşı'ndayız. Fakat şosenin üzerinde bir yığın araba. Otobüs, kamyon, cip, pikap... Bir yığın adam.

— Hapı yuttuk arkadaş, dedi şoför. Geçemiyeceğiz.

Kilot Kemal başladı:

— Amanın sırtım kaşınıyor, oooy! Ben size demedim mi düdükler! Bizi burdan sağ geçirmezler, dönün geri ibibikler, dönün!

Geçecek yer yok, varıp kaldık. Bizden önce yola çıkanlar inmişler arabalardan, bekleşip duruyorlar. Bir sürü polis, Belediye zabıta memuru, bekçi, jandarma... Dana biz «N'oluyoruz yahu?» demeğe kalmadı, sardılar çevremizi:

— İnin bakalım, hadi! Nere gidiyorsunuz?

Şoför boş - bulundu:

— Kayseri'ye, deyiverdi.

Fakat Kilot Kemal hemen yapıştırdı:

— Ben sancılanıyorum da, beni hastahaneye götürüyorlar.

Polisler Yassıada'nın nerde olduğunu bile bilmiyorlar.

— Hayır, inin aşağı-

Kilot Kemal kıvranıyor:

— Ama kardeşim, ben çok kötü sancılanıyorum.

İsli palamut yapılı bir polis, sarı dişleriyle sırıttı:

— Burda ebe var, merak etme. Hadi, çekin arabayı garaja! Ver bakalım şu ehliyetini!

Şoför kuzu - kuzu uzattı ehliyetini. Yiyecek ekmek var, diyecek söz yok!.. Çünkü posta arabasını bile durdurmuşlar, bizi kim takar? Çâresiz, kıvırdık garaja... Memleket türküleri gibi cıscıbıl kalakalmıştık. Tutamadım kendimi:

— Siz yol keserseniz, vatandaş dağa çıkar polis efendi, dedim. Yazılı emir var mı elinizde?

Polisler hep birden arkalarını döndüler. Bu sırada Kilot Kemal öyle bir el hareketi yaptı ki Osman'a, bunu size anlatmama aile terbiyem uygun değil.

— Hadi bakalım, göstersene kendini ibibik! Üç çadırlı kürt beyi gibi kurulmuşsun cipin içine. Herifler kestiler işte yolumuzu, de göster kendini, hadi!

Kilot Kemal'in çenesi iyiden açılmıştı. Osman yamyassı cipin içinde, taş mı taş! Cipi çektik garaja. Daha bizim gibi bir sürü...

— Hadin, dedim, doğruca kaymakama çıkalım.

Kaymakama çıktık.

— Yolumuzu kestiler beyfendi, dedik. Bu nasıl iş? Ne zamanda yaşıyoruz? (Hangimiz daha sert konuştuk, orası belli değil.)

— Evet, dedi kaymakam, gidemiyeceksiniz.

— Niçin efendim? Biz eşkiya mıyız ki? (Bunu Osman dedi).

Aldı Kaymakam:

— Emir var. Saat ikiye kadar buradasınız. İkide geleceği için.. şey.. hayır hayır... Siz nere gidiyordunuz ki?

Aldı Kilot Kemal:

— Vallaha kongreye gitmiyoruz Kaymakam bey. Ben sancılanıyorum da.. Kayseride çok iyi bir doktor var diyorlar. Hem ben Demokratım..

Aldı Kaymakam: (Kaymakam çok nazik, efendi, kibar bir adam).

— İyi ya işte... Bugünlük benim misafirimsiniz. Bizim ilçeyi de bir gezmiş olursunuz, fena mı?

Bu konukseverlik tüm yassıltmıştı bizi:

— Teşekkür ederiz beyfendi, dedim. Ben tüccarım, bugün yetişmezsem otuzbin lira zararım olacak.

Aldı Kaymakam:

— Hayır hayır, valla bırakmam! Gelmişken birkaç gün kalın efendim. Her zaman gelmiyorsunuz ya... Ben sizi buluncaya kadar buldum.

Eh, ne denir böylesi adama? Memurun bundan iyisi can sağlığı... Hani nerdeyse bir kokteyl parti verecek şerefimize.

Osman kolumu dürttü:

— Öğle yemeğini Kaymakam'dan yesek mi ki?

Gülmemek için ciklet gibi çiğniyorum dudaklarımı.

— Bizim liderle, biberle i-

miz yok beyfendi, dedim. Lütfedin de gidelim. Öyle önemli işlerim var ki... Valla bir saat gecikirsem otuz bin lira kaybediyorum.

Dedik ya, Kaymakam çok lûtüfkâr...

— Bence, kalsanız iyi edersiniz. Ama ben sizi zorla tutamam. Gitmek istiyorsanız gidin. Fakat bırakamıyacağım kardeşim. Ben sizi bıraktım mı, benim de hemen arkanızdan gelmem lâzım.

İçim burkuldu bunu duyunca:

— Aman beyfendi, dedim, zahmet buyurmayın siz. Nasıl olsa yolu biliyoruz biz.

Biz böyle tatlı - tatlı sohbet ederken Kaymakam'la, Osman pat diye patladı:

— Niye bırakmıyorsunuz bizi Kaymakam bey? Yollarda eşkiya mı var yâni?

Kaymakam, tuvaleti sormak isteyen konuk gibi kıvrandı:

— Hayır, şey, eşkiya yok ama.. telefon emri var. Ben sizi bağlıyamam kardeşim, fakat herhalde bırakamıyacağız.

Sonra kalkıp yanımıza geldi:

— Beni dinlerseniz, hem gidin, hem de gitmeyin. Ben şahsen durduramam sizi. Ama canım, gitmeseniz ne olur yâni? Kalın işte burada. Bakın, ne güzel kasaba. Ama isterseniz gidin. Gelgör ki bırakamıyacağız. İçinizde iyi tavla bilen var mı? Akşam yemeğine birer tavla oynıyalım isterseniz, ha?

İşte tam burada hikâye mizah sınırını aşmıştı. Kendimi zor tuttum:

— Ben gitmiyorum, dedim. Otuz bin lira için Kaymakam beyin hatırını kıramam. Dayım Encümen üyesi, bu parayı nasıl olsa biryerlerden koparır o. Menderes nasıl olsa yakında seçimlere hazırlık için dayıma biraz para gönderecek..

Kaymakam yüzüme baktı:

— Kırk tane şahit ister senin Demokrat olduğunu ispat için, dedi. Ama ben size illâ ki kalın demiyorum kardeşim. Bakın, saat ta geldi artık. Yavaş yavaş gidin isterseniz. (Osman gülünce, Kaymakam kızdı) Ben mi tutuyorum sizi yahu? Gidin diyorum, gitmiyorsunuz kardeşim. Kalın diyorum, kalmıyorsunuz. Allah - Allah, ne yapalım yâni size?

Oradan çıktık. Belediye, Polis, Kaymakam derken, güç halle kurtardık ehliyeti, atladık cipe. Kilot Kemalin keyfi gıcır:

— Nasıl, ben size sırtım kaşınıyor demedim mi ibibikler! Daha durun bakalım, cennete

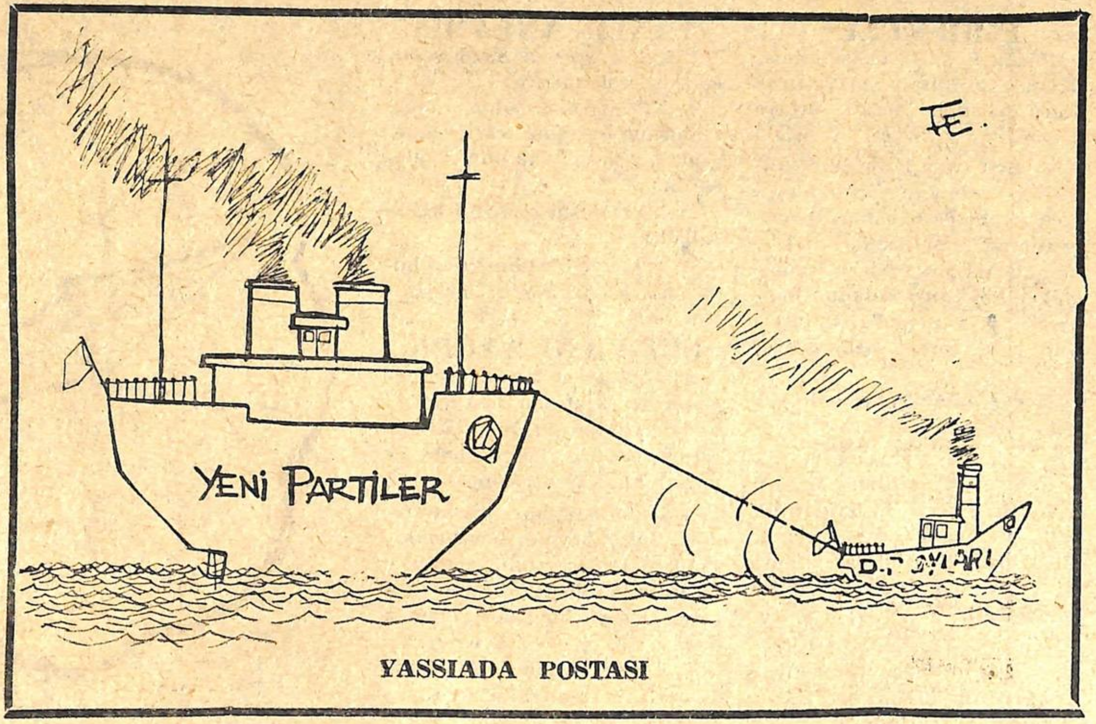

YASSIADA POSTASI

varmadan yolda neler var!

Saat geçmiş, olanca hızımızla gidiyoruz. Fakat barikatlardan geçilmiyor ki... Sağdan iki kişi zırt deyip çıkıyor önümüze, soldan üç kişi fırt deyip çıkıyor önümüze. «Yer var mı?» diye soruyorlar. Dertleri bizi geciktirmek. Bizde küfürün bini bir para!...

Hele barikatlardan biri yarım saatimizi aldı. Şöyle ki: Şosenin ortasına enine - boyuna uzatılmış koskocaman bir at leşi. Zınk deyip durduk. İndik cipten. Kilot Kemal dikildi leşin tepesine:

— Vay be, dedi, iyi de bir demirkıratmış lan... Tüh anasını! Böyle bir demirkırat ta dayımın vardı, elli kâada sattı.

Osman ayağıyla dokundu hayvanın şiş karnına:

— Gerçekten de iyi bir demirkıratmış. Amma, gebereli çok olmuş, baksana kokuyor, öff...

Neyse, kelle - kuyruk yapıştık demirkıratın leşine. Çek Allah çek, zorla sürükledik kıyıya.

— Fermanla mı yattın be birader, dedi Kilot Kemal, kımıldıyacağın yok. Lan, amma da kokuyor be, öf!

Yine doluştuk cipe, ver elini Kayseri! Fakat ne mümkün? Kilometre başına durduruyorlar bizi Paçayı kurtarmak için Kayseri'den başka ne gelirse aklımıza sayıp döküyoruz. Haritada saymadığımız il, ilçe kalmadı. Ama hepsi de biliyor nere gittiğimizi. Hele birinde kahkahadan kırıldık. Kalabalık bir polis grubu kesti yolumuzu:

— İnin bakalım, nere gidiyorsunuz?

Kilot Kemal başladı:

— Bu arkadaş falan yere gidiyor, şu arkadaş filân yere, beriki feşmekân yere, hepimiz Kayseri'ye gidiyoruz polis efendi.

Polis te muhalifmiş galiba, dişlerini sıkıp boynunu büktü. Ama biz yol boyunca kırıldık gülmekten.

Kayseri'ye az kalmıştı. Yolumuzu kesen olmuyordu pek. Osman:

— Artık bitti, dedi, dayan pedala!

Sözünü bitirmeden koskoca iki çoban iti yolun sağından cipin üzerine atıldılar. Biz kaçarız, onlar kovalarlar.

— Hayvan aklı, diye kikirdedi Kilot Kemal. Sanki bize yetişecekler. Günde beşyüz araba geçer de yine alışamazlar bu itler be..

Osman fırsat kolluyordu Kilot Kemal'e çatmak için:

— Sen de it olsan, sen de alışamazsın, dedi. Medeniyete alışmak kolay mı?

Kayseri görünmüştü. Şoför:

— Hazırlan Menderes sucuğuna yavrum Kilot, diye bağırdı.

Netice-i kelâm... Biz Kayseri'ye uçarak vardık ki Paşa maşa yok ortada. Meğer onun trenini de çevirmişler. Tam üç saat Paşanın trenini bekledik.

Dönüşte şarkımız şuydu:

Tren gelir hoşgelir
Leey leey limi limi yar
Paşa'yı getirirse
Safa gelir hoşgelir.

Hüseyin KORKMAZGİL

EMİR KULU

Düşük Kayseri Valisi Ahmet Kınık Yeşilhisar olaylarının duruşmasında aczini ortaya koyarak:

— Ben emir kuluydum. Ankaradan aldığım emirleri aynen yapmağa çalıştım. Diyor.

Hımm! Mesele anlaşıldı. Bizler düşüklerin suçlarını gördükçe bir Tanrı kulunun bunları nasıl yapabildiğine şaşıyor, havsalamıza sığdıramıyorduk.

Meğer onlar Tanrı kulu değil, emir kuluymuşlar..

10 YILDA

Cehalet tasnifinde onuncu gelmişiz. İşte D. P. iktidarının bilim ve aydın düşmanlığının bilânçosu! Her iktidar yılında bir derece geriye götürdüler memleketi.

Herhalde, kalkınmayı geriye doğru bu kadar süratle yapabilen bir iktidarı tarih kitaplarında zor buluruz.

YANLIŞ ANLAMIŞ

Yargıç, kararı okumadan önce sanığa döndü ve:

— Kararı okumadan önce, mahkeme heyetine teklif edeceğiniz bir husus var mı? diye sordu.

Sanık mahzun mahzun başını salladı:

— Ne gezer efendim? Son kuruşuma kadar hepsini avukatım aldı.

BURASI NEWYORK

Batıdan gelen bir zengin, gecenin geç saatinde Newyork'da oteline dönüyordu. Nisbeten karanlık, ıssız bir köşebaşında önüne çıkan bir soyguncu:

— Uçlan bakalım cüzdanını, dedi. Yoksa beynini uçururum.

Adam sarhoşluğundan sıyrıldı. Burnuna doğru uzanan tabancaya şöyle bir baktı ve omuzlarını silkerek cevap verdi:

— Vız gelir ahbap. Newyorkda beyinsiz yaşanabilir ama, parasız yaşamanın imkânı yok.

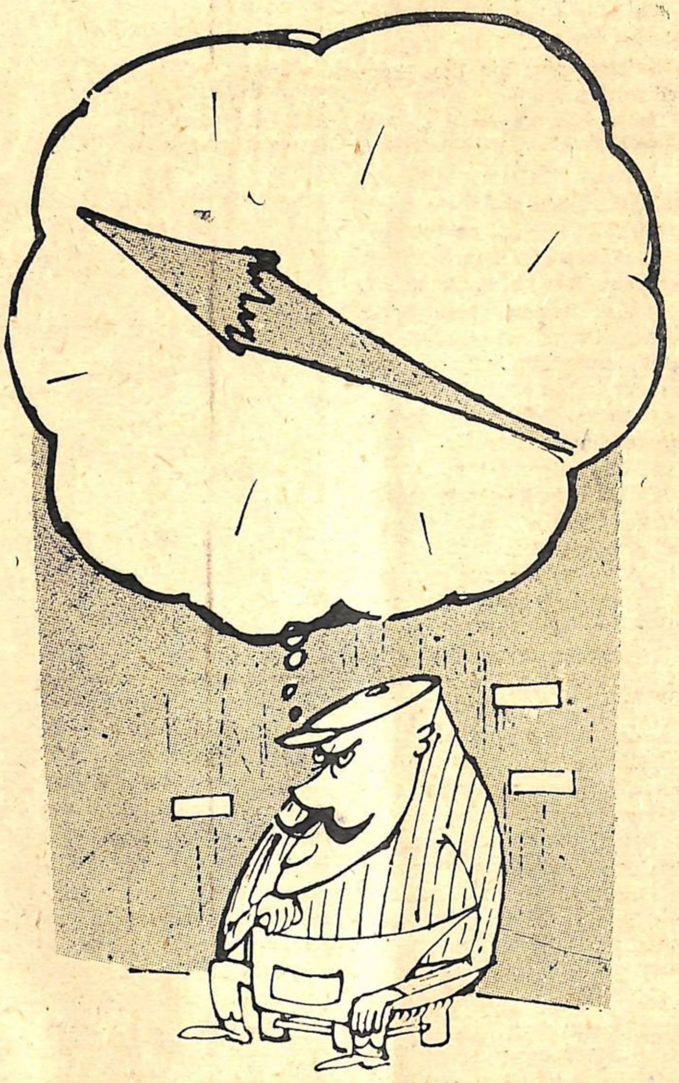

«ESNAF TASARISI!»

Tütün piyasası desteklenecek. — *Gezeteler* —

— NE KIZIYORSUN KARICIĞIM BEN DE TÜTÜN PİYASASINI DESTEKLİYORUM.

VİZİTE ÜCRETİ

Ruh doktoru, uzun zamandanberi tedavi etmekte olduğu kadına:

— Eh, dedi. Artık, kleptomani (çalmak) illetiniz kontrol altına alındı, emin olabiliriz. Bundan böyle, siz de başkaları gibi normal bir hayat yaşıyacak, iş yerinizde endişesizce çalışacaksınız...

Kadın:

— Size müteşekkirim doktor, diye cevap verdi. Bu yardımınızı nasıl ödiyeceğimi bilmiyorum doğrusu...

Doktor gülümsedi:

— Ücret olarak herşeyi kabul edebilirim. Bir radyo mağazasında çalıştığınızı söylemiştiniz. Şöyle punduna getirip yürüteceğiniz transistörlü, portatif bir radyo, bence çok makbule geçecektir...

— *Aziz Nesin'e* —

«KAĞNI GÖLGESİNDEKİ İT.»

Ankara'dan..

Mehmed Kemal

SENDİKA MI? SANDIK MI?

Hatırlarsınız, 1945 te Cemiyetler kanununun birkaç maddesi değiştirilince, demokrasi gelecek, demokratik müesseseler kurulacak sanılıyordu. Cemiyetler kanununun katı maddeleri kalkarsa halkın teşkilâtlanması, meslekî teşekküllerin kurulması, partilerin gelişmesi sağlanacaktı. Onbeş yıllık deneme gösterdi ki bunlar yeterli olmadı. Hitler Veymar Anayasası ile nasıl diktatörlük kurduysa, Menderes - Bayar çetesi de bizim Anayasa ile pekâlâ diktacı rejimi kurdular. Kimsenin de sesi çıkmadı. Bakmayın siz etraftaki sahte hürriyet kahramanlarına, biraz da onlar bu gidişin öncüleri oldular. Şu her devir de «eyyamcı» olanlar yok mu, ne geldiyse başımıza onlar getirdi.

Cemiyetler kanunu değiştirilince, sendika kurma hürriyeti de sağlandı. Ankara'da ilk kurulan sendika «Un ve Unlu Maddeler işçileri Sendikası» idi. Maltepe değirmeninde ustabaşı Mehmet Göze bana bir tüzük hazırlamamı söyledi. Hazırladım, kendisine verdim. Beş arkadaş bularak bir sendika kurdu. Dilekçeyi ve tüzüğü Valiliğe götürdüler. Vali muavini dilekçeye bakmış bakmış sonra Defterdarlığa havale etmişti. Bana geldiler, Defterdarlığa havale edildi, dediler.

Ne ola diye düşündüm. Sonra öğrendim ki, vali sendikayı sandık zannetmiş ve bu işleri defterdar görür diye oraya göndermiş. Memleketimizde sendikaların kuruluş devri hikâyeleri böyle başlar. Nereden nereye geldik.

Bugün sendikalara gerekli hakları tanımazsak, onları da Anayasanın teminatı altına almazsak, yarın Mümtaz Tarhan nevinden bir Çalışma Bakanı çıkar, ortalığı hallaç pamuğu gibi atar. Devrimden önce Ankarada bir ne idüğü belirsiz, bir iktidar adamı çıktı, gazeteciler sendikasını neredeyse kapattıracaktı. Bir ihbar dilekçesi Çalışma Bakanlığına, bir ihbar dilekçesi de Savcılığa; koskoca bir sendikanın bütün evrakı toplanıverdi. Hani bu iktidar yanaşması olmasaydı, hangi savcı bu işlere el atabilirdi.

BENİ SOYDU

Ortada kanunsuz bir hareket mi var, çağır efendim sorumlularını ver mahkemeye. Öyle değil, baskı, baskı... Dayan dayanabilirsen... Yanındakiler de insan, biraz baskıyı görünce, selâmeti arkadaşını bırakıp kaçmada bulanı var, karşıya sığınmada bulanı var, vallahi benim suçum yok diye kenara çekileni var.

İki adam çekişiyorlarmış:

— Filânca hırsızdır.

— Değildir.

— Hırsızdır, efendim.

— Değildir.

— Hırsızdır, dedik ya...

— Nereden biliyorsun, peki?

Adam dayanamamış; yüreği yanık:

— Beni soydu arkadaş, beni! demiş.

Baskı ve şiddet rejimlerini biliriz, yüreğimiz yanıktır. Adam satanları, kuvvetliye yanaşanları, hiyaneti gördük. Bir mesele güvenlik altına alınmadı mı, ardını kovalayanları azaldı mı, yürümez.

HAKLARINI ARIYORLAR

İşte ileri düşünceli olduğunu hergün bağıran Falih Rıfkı'nın hali. Biraz işine gelmedi mi, hak kını arayanların hepsini kızıl kıyamet gösteriveriyor. 1927 Moskovasını hatırlıyormuş. İkisi arasında bir benzerlik olsa bari. Üstadın bir yazısını söyliyeyim, İstanbul işgal altındadır. Anadoludakileri öğmek için yürek lâzım. Ordularımız İzmire yürüyorlar. Üstad şöyle diyor:

— Söz kıymetini kaybetti. Suvarilerimiz son dağların üstünden İzmire bakıyorlar.»

Kendi sözlerini başka türlü tekrarlayalım:

— Söz kıymetini kaybetti. İşçilerimiz haklarını arıyorlar.»

Aramasınlar mı?

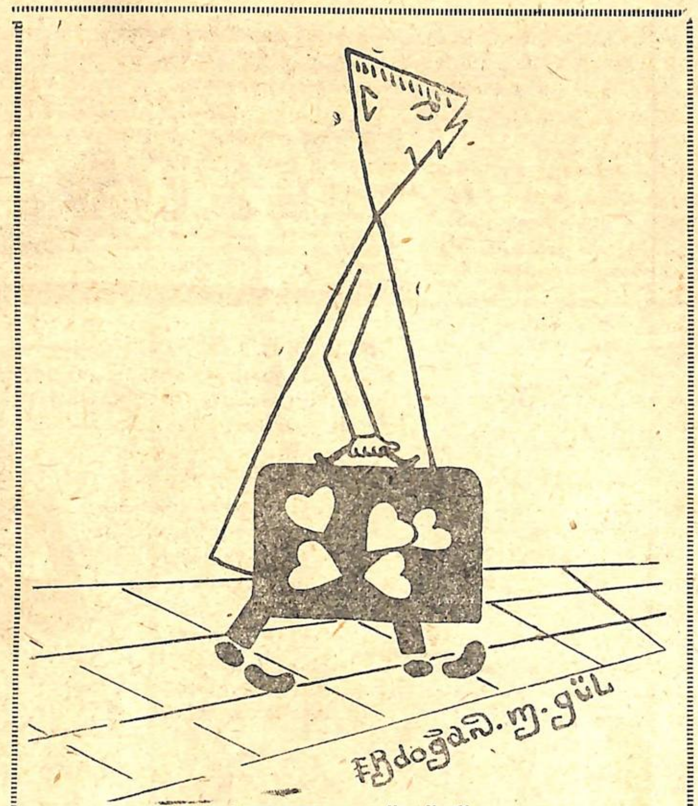

SEYAHAT DÖNÜŞÜ

TEMBEL AKLI

Çok çalıştıkça, çok şey bilir ve öğreniriz.

Çok şey bildikçe, çok şey unuturuz.

Çok şey unuttukça, az şey biliriz.

Az şey bildikçe, az şey unuturuz.

Az şey unuttukça, çok şey biliriz.

Şu halde çok çalışmak niçin?..

CEVAP

Yılbaşı yaklaşmıştı. Sömestr dolayısıyla yapılan sınav esnasında, öğrencilerden birisi, kâğıdına şunları yazdı: (Allah bilir, ben bilmiyorum. Yeni yılınız kutlu olsun...)

Bir hafta sonra, sınav kâğıdını aldığı zaman, öğretmenin yazdıklarını okudu:

(Allah 10 numara aldı. Siz de 0. Yeni yılınız kutlu olsun...)

BİLMİYECEK NE VARMIŞ?..

Tabiat hakkında en ufak bilgisi olmıyan bir zengin, muhteşem köşkünün bahçesinde dolaşırken, önüne çıkan her bitkiye, her ağaca hayran hayran bakıyor, şaşkınlıkla başını sallıyordu. Sonunda, bahçıvanını yanına çağırdı ve:

— Söylesene, dedi. Sen bilirsin, bu bitkiler, ağaçlar bu kadar hızla nasıl boy atarlar. Doğrusu insan hayran kalıyor.

En azından efendisi kadar bilgisiz olan bahçıvan:

— Aman efendim, diye karşılık verdi. Bilmiyecek ne var? Lütfen düşünsenize, büyümekten başka yapacakları bir şey leri yok ki...

AHMET EMİN YALMAN'ın MACERALARI

Gazeteler'den
Akhisar'a KIRMIZI KAR YAĞDI..
BAK EMINCIĞIM FİKİR İŞÇİLERİ BURAYA DA GELMİŞ..
FALİH
YALMAN
Hediye Kalem
BEYAZITTA 3 KİŞİLİK BİR AİLE KARAKIŞI ÇADIRDA GEÇİRİYOR!
-BİR YE DE, BİN ŞUKRET KARI! İKİ ŞEHİRDE DEĞİLİZ!
Kennedy iş başında
Barış
"Fazilet mücadelesi"
BELEDİYE
-KARDA DÜŞÜP ÖLDÜ-
FIRIN
Gazete
Düşük D.P. Kayseri Milletvekili Kâmil Gündeş "Menderes YALAN Söylüyor!" dedi
Hah! Hah! BİZ BUNU 10 YIL ÖNCE SÖYLEDİK!

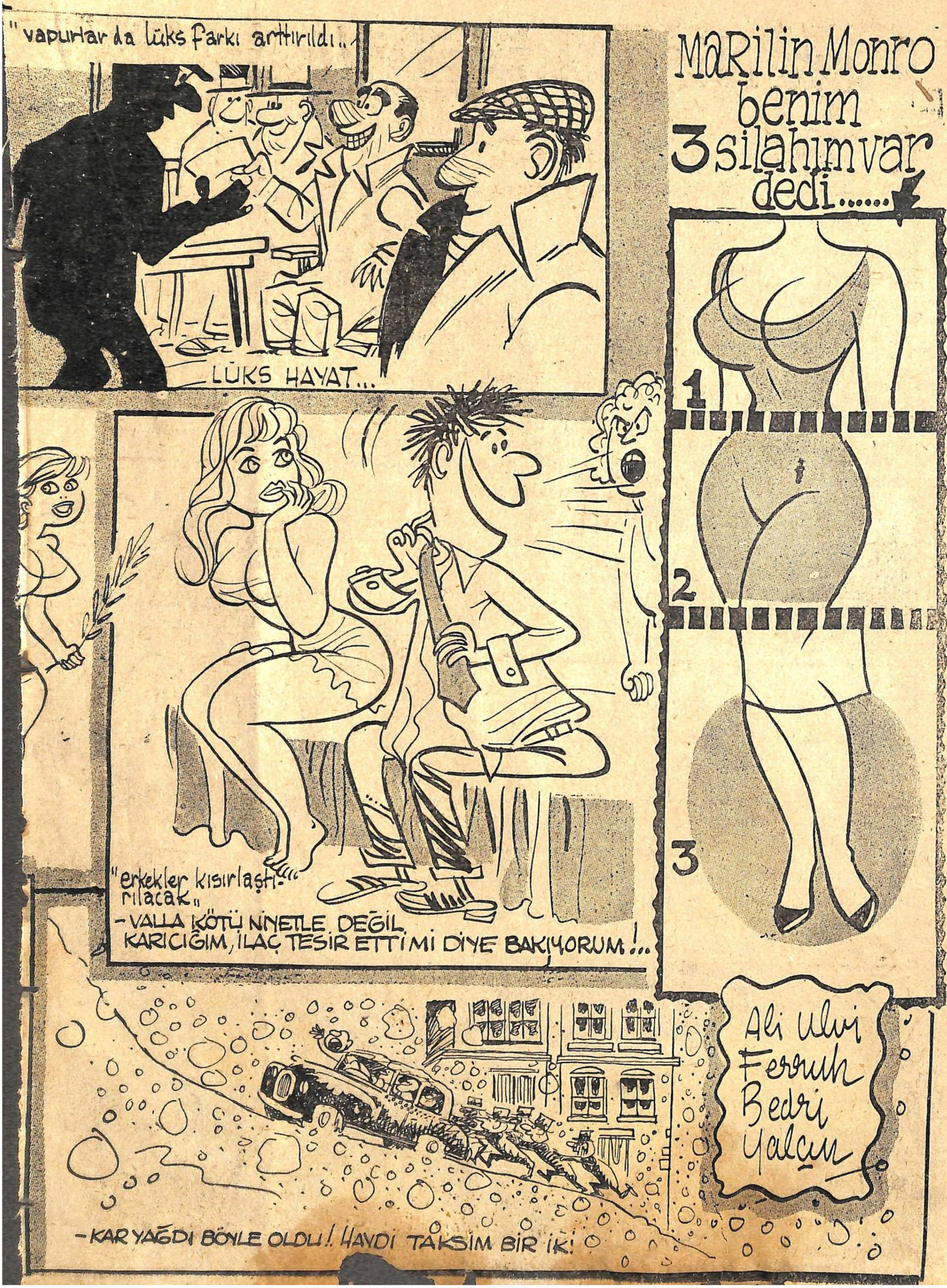
"vapurlar da lüks farkı arttırıldı.."
LÜKS HAYAT...
MARİLİN MONRO benim 3 silahım var dedi......
1
2
3
"erkekler kısırlaştırılacak"
- VALLA KÖTÜ NİYETLE DEĞİL KARICIĞIM, İLAÇ TESİR ETTİ Mİ DİYE BAKIYORUM!..
Ali Ulvi Ferruh Bedri Yalçın
- KAR YAĞDI BÖYLE OLDU! HAYDİ TAKSİM BİR İKİ!

Bahtsız Nişanlı

Mark Twain

Aşağıdaki olay, (San Joze) ismini taşıyan şirin bir şehirden, bir genç kızın bana gönderdiği mektupta yazılıydı. Bu genç kızı tanımıyorum. Mektubu, Orelia - Maria diye imzalamış. Tanrı bilir ya, uydurma bir isim de olabilir. Ne olursa olsun, kızcağız talihsizlikten yana bir hayli kısmetli. Başına gelenlerden yüreği parçalanmış, göz göz olmuşsa hiç şaşmam.

Kötü dostların, yüze gülen, kandırıcı düşmanların birbirine uymaz nasihatları zihnini karıştırmış. Ayağını bir kurt kapanına kıstırmışçasına sıkışıp kaldığı güç durumdan kurtulmak için hangi çareye başvuracağını bilmiyor. Şaşkınlığı içinde çaresiz kıvranırken, aklına bana müracaat etmek gelmiş. Yol göstermemi, öğüt vermemi istiyor. Hem de öylesine dokunaklı bir ifadeyle istiyor ki, taştan bir heykel kadar kayıtsız olsanız gene yumuşarsınız. Şimdi sizlere onun dokunaklı hikâyesini anlatayım.

Maria, 16 yaşındayken, kendisinden 6 yaş büyük, Wilyamson Brenkinrayç Karüthers adında, (Niyucersey) li bir gençle tanışmış. Aşka susamış genç ruhunun tüm ateşiyle onu sevmiş. Dostlarının, ana ve babalarının iznini de alarak nişanlanmışlar.

Bir zaman, herkese kısmet olmıyan bir hayat sürmüşler. Yeryüzünde varolan kötü şeylerin hepsine karşı aşılı gibi yaşamışlar. Gelgelelim, günün birinde talihin yüzü dönmüş. Ya da yüzündeki iğreti maske düşmüş. Delikanlı kolay kolay şifa bulmaz cinsden bir çiçek hastalığına tutulmuş. Sonunda kurtulmuş ama, o güzelim çehresi kalbura dönmüş. Eski güzelliğinden tek çizgi, ufak bir iz kalmamış.

Oreliya, sözünden dönmeyi tasarlamışsa da, zavallı gence acıdığı için, düğün tarihini bir yıl öteye atmakla yetinmiş. Böylelikle, bahtsız nişanlısına aralık bir ümit kapısı bırakmış.

Düğün tarihinden bir gün önce, Karüthers, gökyüzünde uçan bir balonu seyrederken bir kuyuya düşmüş. Bacağı kırılmış. Kırık bacağının dizkapağından yukarısını kesmek zorunda kalmışlar.

Oreliya sözünden dönmeyi bir kere daha düşünmüş. Fakat aşk üstün gelmiş, düğün tarihi bu kez de ileriye atılmış. Kızcağız, nişanlısının iyileşmesini beklemiş...

Ne yazık ki, bahtsız nişanlının çilesi bu kadarla da dolmamış. Kurtuluş bayramında, bir topun zamanından önce patlaması, onun bir kolunun kopmasına sebep olmuş. Üç ay sonra da, bir harman makinesi öteki kolunu budamış.

Oreliya iyiden iyiye yıkılmış. Sevdiği erkeğin parça, parça kayboluşu, onu derin bir kedere düşürmüş. Bu yavaş yavaş eksilme metoduyla, yakında sevgilisinden bir kemik parçası bile kalmıyacağını düşündükçe, çıldıracak gibi oluyor, ne yapacağını bilmiyormuş.

Sözün kısası, ziyanı her gün artan tacir gibi, Karüthers'i bir gün önce niçin kâbul etmediğine, noksan uzuvları bir tane daha artmadan onunla neden evlenmediğine yanıp yakılıyormuş. Gen de sözünden dönmemiş. Aşk bu, kolay kolay solup, söner mi? Oreliya, nişanlısının bu uğursuz istidadını bir kere daha denemeye karar vermiş.

Düğün günü yaklaşmış. Hayal kırıklığının bulutları, Oreliya'nın ümitlerini gene gölgelemiş. Yılancık denilen çirkin hastalık, Karüthers'in bir gözünü söndürmüş.

Eş-dost, Oreliya'yı kenara çekmişler. Aşkın da, iyi kalpliliğin de sınırı var, demişler. Nişanı bozması için diretmişler. Oreliya düşünmüş, taşınmış. Bir karara varmadan önce, o pırıl pırıl ve aşkla dolu yüreğinden medet ummuş. Sonunda, nişanlısının hiç suçu olmadığını, bu yüzden de kendisini terkedemiyeceğini açıklamış.

Sizin de anladığınız gibi, düğün tarihi bu sefer de ileriye atılmış.

Bu arada, Karüthers, ne yapıp edip, öteki bacağını da kırmayı ihmal etmemiş tabii...

Bir zamanlar ne işe yaradığını tecrübeleriyle bildiği bir uzvu da doktorların elinde gören genç kız, bu kez iyiden iyiye yıkılmış.

Sevip, sarılacağı sahanın gitgide daralması, onun aşkında en ufak ölçüde bir azalma yaratmamış.

Nikâh için kesin olarak kararlaştırılan tarihden birkaç gün önce yeni bir felâket boy göstermiş. O yıl, (Oven) nehri bölgesinde yaşıyan kızılderililer, sadece bir beyazın kafa derisini yüzmüşler. O kafa derisi de, zavallı Oreliya'nın nişanlısının kafasından yüzülmüş.

Kalbi sevinçle dolu genç, kimbilir nasıl, nişanlısının evine giderken, saçlarını da kaybetmiş.

Oreliya, mektubunda bütün bunları anlattıktan sonra, ne yapacağını bilmediğini yazıyor. Hani pek haksız da sayılmaz. Gene de, nişanlısını, daha doğrusu ondan geriye kalan çok az bir parçayı bütün kalbiyle sevdiğini açıklıyor. Fakat ailesi, evlenmesine şiddetle karşı çıkıyormuş. Zira, zavallı delikanlı hem parasızmış, hem de çalışacak halde değil... Genç kızın geliri de iki kişinin geçinmesine yetmezmiş. Acı acı «Ne yapsam?» diye soruyor.

Doğrusu çok zorlu bir soru... Öyle bir soru ki, bir kadının (bütün olarak) ve bir erkeğin **(üçde birinin)** hayatıyla ilgili.

Fikir vermekle yetinmezsem, ağır bir sorumluluk yüklenecegim. Oreliya'nın yapacağı bir şey var. Nişanlısını bütünlemek ona kaça malolur acaba? Masrafa dayanabilirse, nişanlısını insan içine çıkarabilecek bir kılığa soksun. Bir çift tahta bacak, bir çift takma kol, bir cam göz ve bir peruka alsın. Sonra, ona 90 gün mühlet versin. Bu zaman içinde kafasını patlatmaz, öteki gözünü kaybetmez, ortadan ikiye bölünmezse, onun la evlenmesi için bir engel yoktur. Bu durumda, büyük bir zarara da girmiş sayılmaz. Nişanlısı, eline geçen her fırsatta gene bir yerini kırmak, yahut bir vesile ile kırdırmak, sakatlamak hevesinden kurtulamazsa, son deneme onun icabına bakacaktır.

Oreliya, bu şartlar altında evli de olsanız, evlenmemiş de bulunsanız rahata kavuşacaksınız. Evlenmemişseniz, tahta bacakları ve diğer aksamı, dul eşine - yani size - kalacaktır.

Kaybınız, olsa olsa, hayatı boyunca vücudunu parça parça etmek konusunda eşsiz bir istidadı bulunan namuslu ve bahtsız bir kocanın son öteberisinden fazla bir şey değildir.

Talihinizi bir kere daha deneyin, Oreliya. Uzun boylu düşündüm. Akla en yakın yol olarak bunu buldum. Karüthers bir defada ölüp gitmekten hoşlanmıyor, bu işi alabildiğine uzatmaktan zevk duyuyorsa, kendisine ne diyebiliriz?

Onun bileceği bir şey bu... Yapılacak iş, ona kızmaksızın, size en kârlı yolu bulmaktır.

Mark TWAIN

★★★

ÇOCUK AKLI

Bir sütcünün arabasının yakınında duran küçük bir çocuk, evlere süt dağıttıktan sonra dönen sütçüye:

— Amca, dedi. Bu at var ya, artık bir metre bile yürüyemez.

Sütçü şaşırmıştı:

— Bunu da nereden çıkardın?

— Gayet tabii. Az önce bütün benzini kendiliğinden boşaldı.

TEDBİR!

GÜNAH ÇIKARIYOR

Tam Jules kilisenin kapısında iken arkadaşı Jean omuzuna dokundu:

— Gel, dedi, iki tek atarak bir parti tavla oynıyalım.

Jules:

— Olmaz, dedi, günah çıkartacağım.

— Günah çıkartmak mı! İşin mi yok yahu!

— Yo, günah çıkartacağım. Yalnız uzun sürmez, bekle, birazdan gazinoya damlarım.

Jules, kiliseye girdi, günah çıkartmak istediğini söyledi. Papaz onu hususi hücreye aldı ve Jules günahlarını sayıp dökmeğe başladı:

— Pederim, dedi, karıma ihanet ettim.

— Ya! Yazık, büyük günah işlemişin. Peki kiminle yaptın bu işi?

— Yo, bakın, bunu söyliyemem.

Papaz:

— Hadi canım, saklama, dedi. Fırıncının kızı ile olmasın.

— Hayır.

— O halde kasabın karısiyle?

— Hayır.

— Anladım, gazete satan küçük kız?

— Hayır, efendim.

— Demek kiminle olduğunu söylemek istemiyorsun.

— Söyliyemem.

— Pekâlâ, ben de seni zorlıyamam.

Ve Jules işini bitirerek sokağa çıktı. Gidip gazinoda arkadaşını buldu. Jean:

— Sanki iş mi yaptın? dedi. Ne hayırını gördün günah çıkartmanın?

— Ne diyorsun, ahbap, tam üç adres aldım papazdan..

★

GAFLET MESELESİ

Mahkemede bir zina dâvası görülüyordu. Sanıklarla dâvacının pek teferruatlı bir takım cinsî meseleleri sayıp dökeceklerini anlayan hâkim dinleyicilere dönerek yüksek sesle:

— İffetli bayanların salonu terketmelerini rica ederim, dedi.

Salonda bir kımıldama oldu, ama herkes yerine, biraz daha kuvvetle yerleşti. Tek kadın dışarı çıkmamıştı. Bunun üzerine hâkim mübaşire döndü:

— İffetli kadınlar çıktı, şimdi ötekileri çıkarın dışarı.

YAZISIZ

YAZIK OLMUŞ

Vaktiyle Afrika prenslerinden biri Fransa Kralı tarafından bir sürgün avı partisine davet edilmişti. Av sona erdikten sonra dönerlerken toplantı yerinde bir kaza kurşunu ile yaralanan av hademelerinden birini gördüler.

Prens durdu, diğer avlanmış hayvanlar yanında kanlar içinde yatan adama bir göz attı, sonra yanındaki Fransa veliahdına döndü:

— Yazık, ben bunların da avlandığını bilmiyordum. Halbuki kaç tanesi beni sıyırırcasına yanımdan geçti.

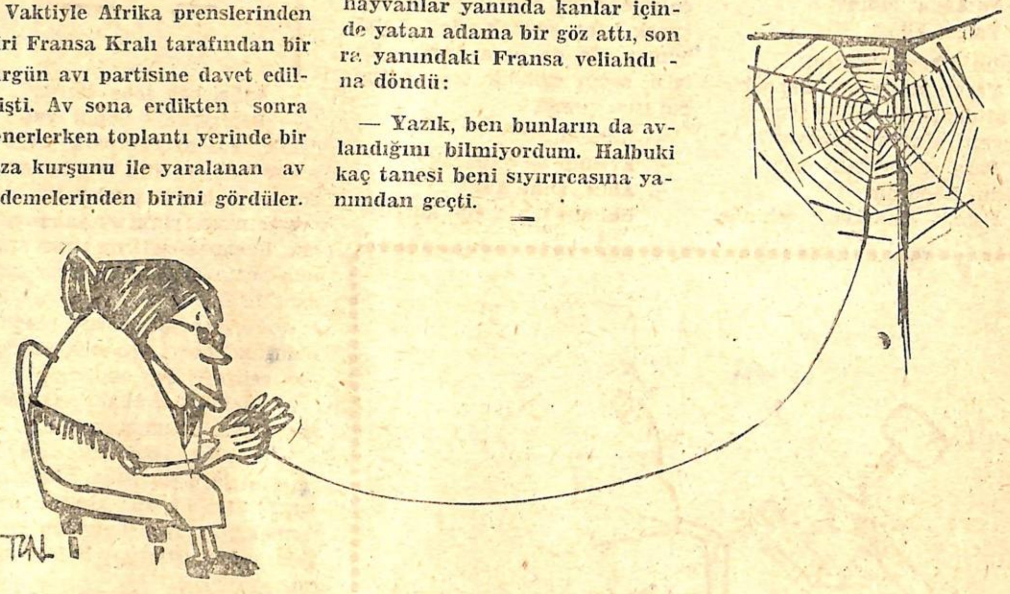

YAZISIZ

KOLAYLIK

Alacağı vardı. Günlerdenberi gidip geliyor, parasını bir türlü koparamıyordu. Nihayet direttî:

— Yahu, benim de işim gücüm var, dedi, şu paramı ver de gideyim.

Borçlu ellerini oğuşturdu:

— Haklısın kardeşim ama bugün mümkün değil. Görüyorsun ya kasa bomboş.

— Canım efendim, ben her gün işimi gücümü bırakıp buraya gelemem ki...

— Peki ne zaman gelebilirsin?

— Pazartesi günü geleyim.

— Hay hay, bundan sonra pazartesileri gel...

★

GÜLÜN DİKENLERİ

Meşhur İngiliz şairi Milton, gözleri kör olduktan sonra üçüncü defa evlenmişti. Karısı son derece huysuz, geçimsiz bir kadındı. Bir gün şairin ahbaplarından biri, kendisini gûya memnun etmek hevesiyle karısı hakkında, «O eşsiz bir güldür» demişti. Milton:

— Vallahi, dedi, gözlerim görmediği için şekl-ü şemâili hakkında bir fikrim yok. Yalnız gül olduğu muhakkak. Dikenlerinden anlıyorum.

BiÇaRe kadın

YALÇIN KAYA

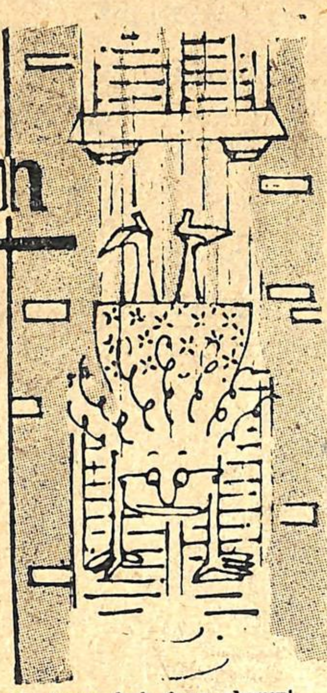

Kadın, oğlunu oda kapısında karşılıyarak sert bir sesle sordu:

— Peyniri unutmadın ya?

Delikanlı, eksikli:

— Unutmadım! Mutfakta.

Annesi, ondaki bu hâli sezinledi.

— Ne kadar aldın?

— Yarım kilo.

Kadın öfkeyle bağırdı:

— Yarım kilo mu?!. Sana bir kilo al demedim mi? Yarım kilo peyniri kına mı yapayım?!.

— Para şey olmadı da...

Kadın köpürdü:

— Sabah, çıkarken, cebinde altı lira vardı. Ne oldu o para?!. Şeye verdin değil mi? Dostuna verdin.

Çocuk sinirli:

— Anne!..

— Dostun ya, yalan mı?!.. Neden evlendiremiyorlar koca kazığı?.. Onun yerinde olsam, ben de evlenmem. Karı, yemek ister, içmek ister, giymek ister. Tabiî bunun için de para ister... En iyisi, senin gibi bir şey tutup parasını yemek!..

— Anne diyorum!..

— Evlenip ne yapacak?

— Anne, anne anne!..

— Bulmuş senin gibi körpeyi..

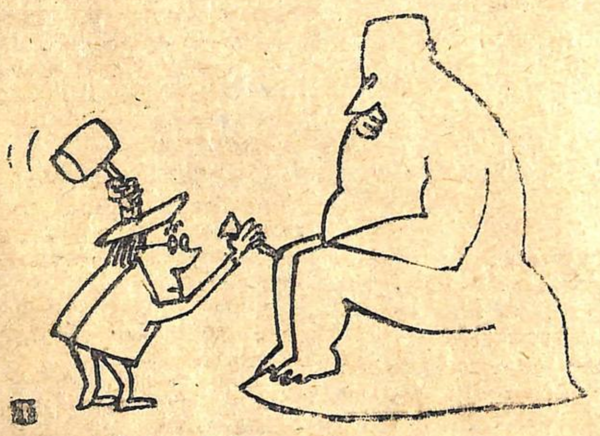

YAZISIZ

— Anne, bak fena oluruz!..

— Beceriksiz!.. Senin yaşındakiler eve avuçla para getiriyorlar. Sen, bir gün işte, beş gün boşta!.. O bir gün çalıştığını da eve getirsen, yüreğim yanmıyacak. Hemen koş, tırım tırım ara, ona ver!.. O sana veriyor mu sanki?..

— Veriyor ya!.. İşler mayna olduğundanberi geçimlik nereden geliyor? Hep ondan...

— İnanmam vallahi!. Gözümle görsem, inanmam!..

— Aldıkça söylüyorum ya!..

— Söylüyorsun ama, inanan kim?.. Sen o kazığı bana ısındırmak için öyle diyorsundur... Çekirgedeki işten bir haber var mı?

—Yok, hep aynı!.. Çocuk askere gidince başlıyacağım.

— Bir işi beceremedin.

— Yahu, ben ne yapayım? Şube değilim ki, tutup kolundan askere alayım.

— Senin ne mal olduğun, yerine gireceğin adamlardan belli oluyor. İnsan, o yaşa kadar askerliği bekler mi? Vatan borcu bu!..

— Sanki çocuğu tanıyorsun!.. Ne kadınsın sen be!..

— Vatan hizmetinden kaçılır mı hiç?

— Kaçan kim yahu, kaçan kim be?.. Çocuk, yirmiye yeni girdi daha!..

— Peki, şimdiye kadar ne ot yemiş?.. Miskinin biri desene! Senin gibi...

— Allahım, sen sabır ver!.. Büyümek insanın elinde mi be yahu?

— Cevdet, on dokuzunda asker oldu.

— O, gönüllü gitti.

— Bu da gitsin!..

— Niye gitsin birader?.. Yerine ben gireyim diye mi?

— Öyle farzedelim! Bu, fena bir şey mi? İnsan, insana yardım etmeli, yardım! Sonra bir de gönüllü olarak gitmek var! Askere gönülsüz gitmek, Türk gencine yaraşır mı?

— O zaman benim de gitmem gerekir.

— Senden anana fayda yok, vatanına ne olsun?!.

— Artık yeter!

— Beceriksizsin, beceriksizsin, beceriksizsiiin!.. Dedim ya, yerine gireceğin adamlardan da belli bu! Molla Araptaki makineyi bir türlü kıramadıydı. Bu da bir türlü askere gidemiyor.

— Anne!..

— Beceriksizsin ya!.. Bir zeytin aldın, safi kurt!..

— Bak bak, zeytin diyor!.. Sen demedin mi «Beraber alalım! Ben zeytinden anlarım.» diye... Yoksa ben Sebahattinle gidecektim. O, iyi zeytini karşıdan tanır.

— Kendi başıma gitseydim, ben de iyisinden alırdım. Beni sen şaşırttın.

— Şaşırtıp ne yaptım?. Senin pazarlık etmeden üç liraya alacağın zeytini iki buçuğa aldım.

— Kurtlu zeytini...

— Sen aynı zeytini üçten alacaktın ya!..

—Sebahattini götüreceğine İsmail Hakkıyı götürseydin.

— Anne, bak sonra...

— Ama İsmail Hakkı kurtlu zeytini bilebilseydi, sana yüz vermezdi.

— Şerefimle oynuyorsun.

— Ben de kurt yok desene hadi!..

— Karışmam bak sonra! Anne manne dinlemem!

— İşsiz serseri!

— İşsizliği ben mi yaratıyorum? Piyasaya söyle.

— Allahın salağı!..

— Anne!.

Delikanlı, sobanın küreğine yapıştı. Zangır zangır titriyordu.

— Bir kere daha ağzını açarsan.. dedi.

— Açtım işte bak! Elinden geleni ardına koyma!

Çocuğun kolları yanına sarktı. Son derece sakin:

— Ver bir onluk, gideyim! dedi. Gideyim de, sen de rahat ol, ben de...

— On para vermem! Yok ki, ne vereyim?!. Paralı dost tutsana!

— İki gün önce otuz lira bırakmıştım.

— Bırakmasaydın... Zırnık vermem.

— On lira istiyorum, fazla değil!.. Ver de, kurtul işte! Bir daha ne sen beni gör, ne de ben seni!

—İzmire mi gideceksin?

— Nereye gidersem giderim.

— İsmail Hakkısız nasıl ya-

— BUNDAN BAŞKA ODUN KALMADI

şıyacaksın?!. Ama şey... İzmir de Bursayı aratmaz yâni!..

— Ver on lirayı!

Kadın, birdenbire pencereyi açıp bağırmıya başladı:

— A komşular, duyduk duymadık demeyin: Bu p..., benden para istiyor!.. Duyduk duymadık demeyin!..

-- Gir içeri!

— Götürüp dostuna yedirecek!..

Çocuk, annesini belinden çekmek istedi. Fakat başaramadı. Kadın, dış pervaza sımsıkı yapışmıştı. Çenesi boyuna işliyordu:

— Sizin böyle p... oğlunuz var mı?!. Allah, düşmanıma vermesin! Ben Hayriye Hanımın Şevkiyi kınarken, Allah başıma nasılını musallat etti!.. Şevki, bunun yanında, zemzemle yıkanmıştır! Hayriye Hanım, bir yeyip bin şükretsin! Oğlunun içkisi var bir!.. Başka?!.

Pencere nutkunun en hararetli yerinde Selime Teyzenin sokağa uçtuğu görüldü. Mahallenin sessizliğinde çığlıklar koptu.

Kadın, sokağın taşları üstünde dört kanatlı uzanmış, ya... yordu. Serçe yavrusu gib...

Delikanlı penceredeydi. Bakışlarını annesinde demirliyerek:

— Susma göreyim! dedi. Susma göreyim, çenesi otlu!

Ertesi gün İstanbul gazetelerinden birinde şöyle bir haber çıktı:

HAYIRLI EVLAT (!)

BURSA, 14 — Dün öğle üzeri şehrimizin Kuzgunluk semtinde müessif bir hâdise olmuş ve Kadri Parmaksız adında işsiz güçsüz takımından bir genç, kendisine para vermiyen annesini pencereden aşağıya atmıştır.

Biçare kadın derhal ölmüş, on dokuz yaşında olan ana kaatili, akşam geç vakitler, İsmail Hakkı isimli bir arkadaşının evinde ağlar vaziyette bulunup tevkif edilmiştir.

Yalçın KAYA

PUF NOKTASI

YÜZÜ KIZARMIŞ

İnanıp inanmamak size kalmış. Biz gazeteci olarak görevimizi yapalım. Yassıada'da Kayseri olaylarının duruşması sırasında, Düşük D. P. Genel Kurul üyesi Kâmil Gündeşin Menderes'i yalancılıkla suçlaması üzerine Menderes ne yapmış biliyor musunuz? yüzü kızarmış, billâhi de kızarmış. Biz de duruşmayı izleyenlerin yalancısıyız.

O TAKDİRDE

Son günlerde kar, bütün yurdu kapladı ya; gazeteler bunu «Karakış bastırdı» diye bildiriyorlar.

Biz, kışın karasına akıl erdiremiyoruz. Her taraf bembeyazken karayı da nerden çıkarıyorlar. Ha.. Bu «kara» sıfatı ile, soğuğu, karı fırsat bilip, vatandaşı sıkıntıya düşürüp soymaya kalkan bir takım fırsatçıların kapkara ruhları belirtilmek isteniyorsa bir diyeceğimiz yok...

BUNU YAPAN

Kayseri olaylarının duruşmasında bir tanık kadın kılığına girerek olayları izlediğini belirtiyor.

Yerden göğe kadar hakkı var. Çünkü: İşin erkekçe bir tarafı kalmamıştı.

SALGIN

Düşük Bayar'ın avukatı da bir parti kuracakmış. «Düşük» lük de sari hastalıklar sırasına girdi galiba.

M. Samim AKAY

YAZISIZ

Bayan Döviz

AZİZ NESİN *in büyük romanı*

Tefrika No: 11

Adam,

— Şimdi gelirler, dedi, benim de soyunmam icap eder.

— O neden? diye sordum.

— Siz yatakta, ben giyinik o-lur mu? Sonra kocanızı inandı-ramayız.

— Soyun ama, bana bir adım yal...şırsan, sonra karışmam... dedim.

— Siz hiç karışmayın... dedi.

Adam da soyundu. Vücudu hiç de fena değil. Hattâ güzel bile denilebilir. Sakın baktığımı san-ma ha!.. Bakmadım, hiç bakar mıyım.. Aynadan görüyordum.

Beklemeğe başladık. On daki-ka, on beş dakika geçti. Evi ba-san masan yok... Bir daha tele-fonu açtım:

— Hani gelecektiniz. Neye gel-mediniz? Yarım saattir sizi bek-liyorum, dedim.

Telefondaki adam,

— Neresi orası? dedi.

Bir daha adresi söyledim. Ay-rıca da kolay bulsunlar diye de tarif ettim. Bekle bekle, basan eden yok... Yavaş yavaş canım sıkılmaya başladı. Adam,

— Ben böyle çıplak üşüdüm, zatürre olacağım. Yüksek mü-saadenizle hanımefendi, artık yatağa giriyorum, dedi.

— Gir ama arkanı dön, de-dim.

Adam da yatağa girdi. Ben bir daha telefon ettim.

— Ayol, hani gelecektiniz?

— Nereye?

— Demin siz bana geleceğiz diye söz vermediniz mi? Adresi-ni verdiğim yer randevu evidir.

Telefondaki ses telâşlandı:

— Aman adresi verin?

— Kaç defa vereceğim canım? Ama bir daha adresi verdim.

Bekle bekle kimse gelmez. Bir daha telefonu açtım:

— Ayol basacaksanız basın artık şu evi...

— Neresi orası?

Bir daha adresi verdim. Heye-candan tirtir titriyorum. Hadi Ahlâk zabıtası gelmiyor, ya ko-cam neden gelmez? Leman ona dışardan telefon edecekti. Du-yar duymaz hemen koşup gel-mesi lâzımdı. Ne kocam geliyor, ne ahlâk zabıtası...

I...en telefonun zili çalınca korkup hopladım. Bana, şaşkın-lıktan kapının zili çalınmış gibi geldi. «Eyvah, basıldık!..» diye bağırdım. Yanı başımda yatan adam «Ne korkuyorsunuz Ha-nımefendi, biz buraya basılma-ğa geldik. Telefon zili korkma-yın...» dedi. Aklım başıma geldi, ahizeyi kaldırdım. Telefon eden Leman'mış...

— Ne yaptın Lemiş, işler yo-lunda mı? diye sordum.

— Ayol, bir türlü kocanı bula-mıyorum, dedi.

— Bu saatte yazıhanesinde bulunur.

Yazıhanesini bulamıyorum ki.. Telefon hatlarında gene karışık-lık var. Senin kocanın telefon numarasını çeviriyorum, hep başka yerler çıkıyor. İki saattir telefonun başındayım. Kaç kişi-ye telefon ettim. Karınız filân yerdeki randevu evinde diye ad-res verdim. Telefonda konuşan heriflerin seslerini bir duysay-dın, gülmekten ölürdün; boğu-luyormuş gibi... Kimisi ağladı, kimisi inledi, kimisi bağırdı, ki-misi de küfür etti... Kimisinin hiç sesi çıkmadı. Onlar her hal-de kalp sektesinden telefon ba-şında öldüler. Neden sonra te-lefon ettiğim adamların kocan olmadığını anladım. Adamın bi-risi «Yanlış hanımefendi, benim karım randevu evinde basıla-maz, çünkü bekârım. Numarayı yanlış çevirmişsiniz dedi de ak-lım başıma geldi. Kocanın tele-fon numarasını çeviriyorum, hep başka yerler çıkıyor. Ben de artık, karşıma kocan çıkmayın-ca, sizin olduğunuz yerin adre-sini vermiyeceğim.

— Peki, ne olacak?

— Bekle biraz daha ...Koca-nı bulmağa çalışıyorum. Sen ne yaptın?

— Ben de sabahtan beri tele-fon ediyorum, geleceğiz, diyor-lar, hâlâ gelmediler.

Lemiş telefonu kapattı. Ben bu sefer bir daha Ahlâk Zabıta-sına telefon ettim.

— Beyefendi neden hâlâ gel-miyorsunuz? diye sordum.

Telefondaki adam,

— Nereye Hanımefendi? diye sordu.

— Nereye olacak, randevu evi-ne... Demin size adresi verdim ya...

— Adresi lütfen bir daha tek-rarlar mısınız?

— Yazın da unutulmasın...

Adresi verdim. Telefondaki a-dam,

— Şimdi acele işim var, gece gelsem olmaz mı? dedi.

— Gece olmaz, benim de işim var... dedim, küt diye telefonu kapattım.

Benim durumumu düşün Mu-zaffer... Yabancı bir adamla bir yataktayım. Evet herifle a-ramızda mesafe var ama, olsun.. Adamın demin Leman'a «Hanı-mefendi, size kanım kaynadı, lâzım olursam emrinizdeyim. Sizden para da almam» deyişi-ne canım sıkılmıştı. O kızgın-lıkla herife,

— Sen bana baksana, dedim, benden on bin lira alıyorsun da, neden Leman'a bedava? Söyle bakalım, neden?

Adam kem küm etmeğe baş-ladı.

— Şöyle bakalım, neden bize gelince parayla da, ona parasız?

— Valla hanımefendi, bu tica-ret işi, malûm ya ticarette...

— Sen bana yutturamazsın... Açıkça «Sana kanım kaynadı» dedin. Ona kanın kaynıyor da bana neden kaynamıyor? Be-nim, o Leman'dan kalır bir ek-siğim mi var yani...

— Estağfurullah...

— Düpedüz öyle söyledin.. O-na kaynıyor da kanın, bana kaynamıyor mu?

— Kaynıyor efendim, kayna-maz mı...

— Kaynasa...

Adam en sonunda,

— Affedersiniz, dedi, biz bu-raya iş için geldik, siz benimle sahici karı - kocaymışız gibi kavga ediyorsunuz.

Adamın Leman'a öyle söyle-yip de benden on bin lira al-ması, izzeti nefsime dokunmuş-tu. Ağlamağa başladım. Adam, saçlarımı okşıyarak,

— Ağlamayın rica ederim, di-ye yalvarmağa başladı.

— Çek elini, ben namuslu bir kadınım Canım isteyince ağla-rım... Kocam bile karışamaz... diye bağırdım.

Adam,

— Vallahi billâhi size daha çok kanım kaynıyor, diye yal-varmağa başladı, ağlamayın ha-nımefendi, sizi böyle görürler de bir şey yaptım sanırlar. Her-kes zor kullandım sanacak... Ri-ca ederim ...Size de kanım kay-nıyor...

— Kaynasa, on bin liramı al-mazdın...

— DİLE BENDEN NE DİLERSİN?
— PETROL.

— Alın paranızı vereyim... Yalnız hepsi üstümde yok... Alın şunu...

Adam parayı verdi.

— Benim Leman'dan geri kalır yerim mi var... Ha?

— Hanımefendi, al şu on bin liranı, sus Allaşkına... Başım belâya girecek...

Biz adamla yatağın içinde alt alta üstüste kavgaya başladık. Adam,

— Parandan vaz geçtim, Leman senin eline su dökemez... dedikçe,

— Elini sürme, şimdi bağırırım... diye feryadı bastım.

Adam benim on bin liramı verdikten başka üste de iki bin lira verip, bana da kanı kaynadığını isbata çalıştı. Herifle kavga etmekten yorulmuşum. Ahlâk Zabıtasına bir daha telefon ettim.

— Hava karardı, nerdeyse gece olacak... Niçin gelmiyorsunuz? dedim.

Telefonda bir kadın sesi,

— Nereye geleceğiz? dedi.

— Orası Ahlâk Zabıtası değil mi?

— Hayır, efendim, burası Bal - börek şeker imalâthanesi...

— Afedersiniz...

— Zarar yok efendim, bugün telefon hatları karmakarışık olmuş, biz de sabahtan beri telefon ettiğimiz yerleri bir türlü bulamıyoruz.

Tuu... Anladın mı şimdi Muzaffer, ben sabahtan beri, Ahlâk Zabıtası diye başka yerlere telefon edip boyuna adresi veriyormuşum. Hemen yataktan fırlayıp giyindim. Adam, kavgadan yorgun düşmüş horul horul uyuyor. Bir de odadan çıkınca ne göreyim, evin içi mezat yerine dönmüş... Bir kalabalık hiç sorma. Bir yandan Leman'dan, bir yandan benden adresi alanlar eve dolmuşlar. Eve giren girmiş, giremiyenler de kapıda kuyruk olmuşlar. Evin sahibi kadın beni görünce,

— Aman hanımefendi, dedi, maşallah ayağınız uğurlu geldi, otuz sekiz yıldız bu zenaattayım, hiç böyle müşteri gürlüğü görmemiştim.

Kendimi sokağa attım. Birinci tecrübemiz fiyasko oldu. İkincisinde önce telefon edip, sonra eve koştuk. Az kalsın kocamla Ahlâk Zabıtası bizden önce eve gireceklermiş. Biz içeri girdik, ev de basıldı. Adam bana,

— Aman, çabuk soyunun, dedi

— Ben evden hazırlıklı çıktım, asıl sen elini çabuk tut... dedim.

Demeğe kalmadı, odanın kapısı da şırak diye açıldı. İçeriye doldular. Ondan sonra da gazetelerin diline düştüm. Sen o gazetelerin yazdıklarına inanma. İşin doğrusu benim anlattığım gibi...

Muzaffer,

— Sonra kocanız ne yaptı? diye sordu.

— Hiiiç... Ben de adam da «Aramızda hiç bir şey geçmedi» diye yemin ettik. Kocam yemine inanır. Kocam «İyi ki tam zamanında yetişmişim» dedi.

— Şimdi kocanızın size durumu nasıl?

— Mum, mum... Ne desem olur. Bir dediğimi iki etmez. Öl, dediğim yerde ölür. Aman karıcığım, diye gözümün içine bakıyor. Hele akşamları saat yediden sonra gelsin eve... Hele beş dakika geç kalsın...

— Ne yaparsınız?

— Konuşmam... Bir hafta, on gün konuşmam... «Aman karıcığım, oraya bir daha gitme de, ne istersen yap!» diye köpekler gibi yalvarır. Ne istersem alır, ancak ondan sonra barışırım.

— Ama gazetelerde sık sık Bayan N. F. diye adınız geçiyor yine...

— Eh geçer... Kocam, eski huylarına başlarsa, ben de onu kıskandırmak, yuvasına bağlamak için ara sıra, gene o tecrübeye başvurmak zorunda kalıyorum. Herkes de sahi zannediyor. Vallahi değil... Ne yapayım, kocamı seviyorum. Onun uğruna her fedakârlığa katlanıyorum. O da bundan anlıyor.

(Devamı var)

İLÂN TARİFEMİZ :

Kapak içi	:	*10 T. L.*
İç sahifeler	:	*12 T. L.*

Basıldığı yer : Şehir Matbaası
Dizildiği yer : Hergün Matbaası

FİATI 1 LİRA

OĞUZ
-PARDON!..
00
-GİRİNİİİZ!..
KIRMIZI YANDI...
AFYON 900km
KONYA 45km
ERKEKLER 37 km.
CEVİZ

1961 YILI
BİRİNCİ
ÇEKİLİŞİNDE

15

APARTMAN DAİRESİ

VE

1 Kişiye 100000 lira

ayrıca

1620 Kişiye 400000 liralık

ÇEŞİTLİ
PARA İKRAMİYELERİ

SON
PARA YATIRMA
GÜNÜ
13
ŞUBAT

YAPI ve KREDİ
BANKASI

Tef

– Hani bütün motorlu vasıtalar zincir takacaktı ?..